

дадѣтъ всичкото му имущество за из-
гнѣданіе на една поляшкѣ болницѣ надѣ
който на лицето да ся напише съ злат-
ты буквы името на бащѣ му „Болница
на Станислава Волскый.“ А на Нота-
ріуса, комуто прѣдаде искаранный и за-
печатанный завѣтъ, каза: „Слѣдъ малко
ще узнаешъ какво съдържавать.“

Наутриятъ ся отърва отъ онуй нар-
котическо бездѣйствіе и дойде му умѣтъ
въ главѣтъ; „Чистѣтъ на смъртътъ ми
наближи, каза си той. Но прѣди да умрѣ
трѣба да си отмѣстѣ. Тази жена нѣма
да ся ожени за князя Рѣшинина, и азъ
трѣба да намѣрѣмъ и двамата и да ся
срѣщамъ съ тѣхъ, ако бы ще до работа-
та, да ги търсимъ чакъ и въ дѣнь земли.
И понеже князѣтъ ся враща отъ Лизбонъ
за въ Петербургъ, твърдѣ е вѣроятно че
графинята го чака въ дворецѣтъ при Же-
невското Езеро. Тамо на дивнытъ брѣгове
на езерото при срутенѣтъ кулѣ тѣ раз-
говарятъ ся любовно помежду си и прѣ-
минувають сладостно врѣмето прѣди сват-
бѣтъ си. Азъ трѣба да идѣ тамъ, за да
позбѣркамъ намѣреніята на тѣзи ехиднѣ.“